

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 2)

*Ôi! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành?
Há vì đời không ai mắt xanh?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

***/ Sài Gòn, Chủ nhật ngày 7/2/1971**

Hôm nay thì tôi và Noel đã về ở hẳn trong nhà Mẹ.

Buổi sáng thức giấc trong tiếng dương cầm của Ngọc Huyền, một cảm xúc thân quen thiếu thốn từ lâu bùng sống dậy. Tự nghĩ mình vẫn đang là đứa con gái ngây thơ ngày cũ... Nhưng rồi tiếng khóc của Noel đã làm cơn mơ tan vỡ!.. Từ tiếng khóc này lại buồn rầu liên tưởng tới Sơn với sự cách xa hiện tại. Giữa tôi và Sơn bây giờ không có gì hơn ngoài cái thế sống bẽ bàng của mỗi phía.

Từ đây tôi đã thoát được ra ngoài mọi tù hãm, vạy mà sao lòng chỉ ngập tràn nỗi sầu da diết?

Nhớ lại hôm kia trong bảo sanh viện, tỉnh giậy nhìn thấy Sơn ngồi cột giấy giầy ở giường đối diện, nỗi hốt hoảng xâm chiếm tâm tư, tạo trong tôi ý nghĩ "*Đã hết rồi mọi thứ. Còn lại bây giờ chỉ là sự xa nhau!*"

Khi ấy, tôi trở dậy, im lặng ngồi bên Sơn. Sơn cũng lặng im, dáng điệu mệt mỏi vì cơn đau hai ngày trước, chỉ gật đầu trước những lời tôi nhắc nhở. Rồi Sơn đến hôn thật lâu vào mặt Noel, xong hôn nhẹ lên trán tôi... và ra đi.

Tôi buồn bã quay lại ngủ thiếp bên con.

Cho đến trưa, Noel được thím Triển đem về nhà trước. Còn tôi thì mãi tối mới được Mẹ đưa về.

Bây giờ chỉ là lo lắng cho Sơn với sự ra đi bữa đó. Lại nữa, đêm qua khi soạn hộp phần son, tìm thấy 140 đồng còn sót, tôi đâm hối hận mà nhớ đến cơn khát của Sơn chiều thứ Sáu vừa qua. Chiều đó, sau cơn mê, Sơn tỉnh dậy, thềm một cốc đá chanh. Tôi đau lòng nói rằng chẳng còn tiền trong túi, rồi vội về Sơn hãy đợi Mẹ lên thăm, mua cho uống. Xong, rót đưa Sơn một ly nước lọc. Sơn nổi giận chối từ, nhưng tức thì sau đó lại tỏ ra hối hận bằng hành động uống trọn ly nước tôi đưa.

Có trải qua với nhau những lúc nát lòng như vậy, tôi mới nghe thân cận được với con người đã từng đem cho tôi rất nhiều đau khổ.

***/ Sài Gòn, thứ Tư ngày 10/2/1971**

Mấy ngày rồi mệt mỏi quá nên không ghi gì vào nhật ký. Sau 10 ngày ra đời, Noel trông sút hẳn, đi tả liên miên, ngày ngủ li bì nhưng đêm tối nhiều lần trở giấc. Có lẽ nó không hợp với sữa Babilac. Chiều hôm qua Mẹ đã đổi sữa SMA nhưng chưa biết ra sao?

Ngồi nhìn con, nhiều lúc đâm nghĩ quẩn... Nếu nhờ phải mất Noel, chắc tôi cũng sẽ không còn thiết tha gì trong cuộc sống. Và mọi thứ, từ ý muốn xây dựng vươn lên cho đến sự ràng buộc vào đời Sơn, cũng đều trở thành vô nghĩa...

Trên thực tế, Noel chẳng có gì dính dáng đến Sơn. Khai sinh mang họ mẹ, đời sống thì đang tùy thuộc vào phía tôi mà chẳng chút nào phía Sơn. Bây giờ, vì thể diện gia đình, tôi phải tránh né tất cả những gì liên hệ đến nó. Chỉ trừ Mẹ và các đứa em, còn thì không ai trong gia tộc biết rằng tôi chính là mẹ đứa nhỏ. Điều này quả đau lòng ghê gớm. Ban ngày tôi không được quyền gần gũi chăm sóc con. Chỉ đêm tôi vào giường mới nằm cạnh, ôm hai bàn tay nhỏ bé cho nó ngủ yên, hoặc bế vào ngực mỗi khi nó khóc ré lên vì đói sữa. Những lúc như vậy, tôi thật nhớ Sơn.

Chúng tôi không có nhiều kỷ niệm với nhau, nhưng từng mỗi kỷ niệm trải qua không phải là không đượm màu định mệnh: "*Đấng cay và Xúc động*"...

*

**

***/ Đêm 30 Tết trước khi qua đầu năm Canh Tuất** (Thứ Hai ngày 5/2/1970), tôi đáp chuyến bay cuối từ Nha Trang về Sài Gòn. Đến Sài Gòn thì đã gần 11 giờ khuya.

Đang đứng chờ nhận hành lý nơi sân ga Phạm Ngũ Lão có những cơn gió cuối năm sất se lạnh buốt, một thanh niên cao lớn rẽ đám đông, bước về phía tôi, cất tiếng hỏi:

"Cô có thấy đi cùng trên chuyến bay một phụ nữ dắt theo đứa nhỏ chừng 6 tuổi?"

Rồi cho biết đó là hai mẹ con bà chị ruột.

Tôi không muốn làm anh thất vọng nên đáp:

"Tiếc là tôi không để ý. Nhưng còn một chuyến xe ca thứ hai đang đưa khách từ phi trường về. Xin

anh ráng đợi, không chùng trên chuyén kia có mẹ con bà chị."

Tôi mặc áo dài lụa màu vàng, tóc xõa ngang lưng, dáng dấp mảnh mai nhỏ bé. Cái dáng mà về sau Sơn bảo rằng *"trông lẻ loi cô đơn quá trong đêm Ba Mươi đến chỉ khiến anh muốn được ôm vào tay, bảo bọc một đời!..."*.

[Trong cách xưng hô của câu chuyện giết thì giờ chờ đợi, tôi gọi Sơn bằng "anh" và tự xưng "tôi". Chính điều nhỏ bé này đã quyến rũ Sơn như về sau anh kể:

"Thường trong lần gặp đầu tiên, con gái hay gọi người đàn ông đối diện bằng 'chú'. Vậy mà em lại gọi bằng 'anh'. Anh bị quyến rũ ngay vì chữ ấy. Nghĩ rằng em là người có cái tâm hồn rất thẳng thắn, trong sáng."]

Khi chuyến xe ca thứ hai đến, người đàn bà dắt đưa nhỏ không thấy có mặt. Phần tôi thì gọi một chiếc *cyclo* máy về nhà. Sơn xin tháp tùng theo bằng *honda*.

[Về sau Sơn kể: *"Thấy gã cyclo máy có vẻ mặt cô hồn, em lại đồ đạc nhiều quá, anh sợ có chuyện không hay xảy ra nên xin tháp tùng theo."* Và Sơn cười: *"Cũng may là em nhận lời cho anh bữa đó."]*

Chín giờ tối Mồng Ba, đi chơi về đã thấy Sơn ngồi trong phòng khách chuyện trò cùng các đứa em. Mọi người bảo Sơn đến từ lúc 6 giờ, cố ý ngồi lại đợi tôi.

Qua câu chuyện, Sơn tỏ ra hiểu kỳ thật nhiều theo sự kiện *"trong mắt Thu Vân có cái vẻ u hoài ghê gớm"*.

Tôi lãnh đạm đáp:

"Bởi vì tôi yêu một người đàn ông không được mẹ tôi vừa ý. Vì vậy quyết định chia tay anh ta đúng vào cái hôm Ba Mười Tết trước khi tôi về Sài Gòn vừa qua."

Chỉ vậy!

Sáng Mồng Bốn Tết, tôi lại đáp chuyến bay về Nha Trang làm việc.

*

* *

***/ Bốn tháng sau.**

Bất ngờ vào buổi chiều thứ Năm 14/5/1970, Sơn và người anh rề tìm đến căn nhà 7B Quang Trung. Tại đây, được người hàng xóm cho hay rằng tôi vừa mới đón xe ra phi trường về Sài Gòn, cả hai bèn chạy ngay ra đó, để rồi bắt kịp tôi nơi lối vào phi cảng...

Tình thật, tôi rất ngỡ ngàng không tìm ra chút nào quen thuộc với hai con người trước mặt! (Bạc bẽ quá, nhưng đúng là như vậy.) Chính Sơn đã nhắc cho nhớ cuộc gặp gỡ đêm Ba Mười Tết trên sân ga Phạm Ngũ Lão hôm nào!

Một thoáng ngạc nhiên loé ra trong óc: *"Sơn từ Sài Gòn bay ra Nha Trang tìm tôi trong khi tôi sắp sửa từ Nha Trang trở về Sài Gòn trên một chuyến bay bữa đó!"* Có phải là định mệnh

Trong khi Sơn chỉ đứng im thì người anh rề (Thiếu tá Lan, Biệt Động Quân) lên tiếng nài tôi ở lại. Anh nói, *"Sơn sẽ lãnh nhiệm vụ hộ tống Thu Vân về Sài Gòn."*

Tôi quay nhìn người thanh niên bảnh trai cao lớn, thấy trên mặt anh lộ rõ vẻ lúng túng. Sơn không dám nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt chớp chớp, miệng cười móm móm rất đẹp... Tôi bỗng thấy khô hài, nên hốt nhiên gạt đầu, bằng lòng bỏ ngay chuyến bay!

Đêm ấy, chúng tôi theo anh Lan ra Dục Mỹ chơi. Trong tôi không có chút cảm nghĩ nào đặc biệt. Tất cả chung quanh được tôi nhìn bằng cái nhìn lãnh đạm; giống như một kẻ bàng quan đứng nhìn một kẻ khác (là tôi) hành xử mọi việc.

*/ Ngày hôm sau, **thứ Năm 15/5/1970**, tôi vẫn chưa về Sài Gòn. Và rồi, lần đầu tiên trong căn nhà 7B Quang Trung bỏ trống của gia đình, sau một buổi kéo dài từ chiều sang tối nghe tôi tâm sự về mối tình đau khổ với một Trung úy quân y, "*người đàn ông không được mẹ tôi chấp thuận*", Sơn ngập ngừng bày tỏ:

"Thấy em cô đơn quá, anh không đành bỏ em hiu quạnh trong căn nhà lớn rộng. Cho anh ngủ lại một góc nhỏ của cái garage hay xó bếp nào bất kể. Anh xin được canh chừng cho em!"

Tôi bật cười với ý nghĩ ngộ nghĩnh đó, bảo rằng đã biết bao ngày tháng từng sống như thế. Anh gạt:

"Anh đồng ý. Nhưng thà là anh chưa từng biết đến nỗi cô đơn của em..."

Sơn bỏ lửng câu...

Trong câu chuyện, có một lần Sơn nói:

"Anh tin rằng với cái tâm hồn nhẹ nhàng mong manh của em, sau này sẽ không người đàn ông nào muốn làm cho em đau đớn."

Rồi ý nhị hơn, anh đưa ra lời "*dạy*":

"Nhưng nếu lỡ có phải bị đối xử bằng vũ lực thì em chỉ cần nói thế này 'Anh đánh anh có đau không mà sao lại đánh em?' tức thì người đàn ông sẽ ngừng tay ngay."

***/ Cũng đêm ấy**, lần đầu tiên một cách thực sự trên hình thể, Sơn lao vào định mệnh tôi. Tôi không yêu anh, hơn lúc nào hết chính là ngay đêm ấy, tôi biết rất rõ rằng mình chẳng có chút tình yêu nào cho con người điên trai trước mặt. Nên, sau cuộc (gần như) cưỡng hiếp, tôi nổi giận dữ dội, chụp những cái gối quăng tới tấp vào Sơn, miệng không ngớt lời xua đuổi. Sơn tỏ ra ngạc nhiên nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ về tôi những câu xin lỗi... để cuối cùng, lần đầu tiên tôi khóc trong tay anh.

Kỷ niệm chỉ có vậy.

***/** Tôi đã không ngờ kết quả của *đêm định mệnh ấy* là một cái thai. Sững sờ đến kinh ngạc, tôi viết ngay cho Sơn lá thư báo cho hay mọi sự. Để rồi ngày tháng trôi đi, tôi vẫn ở Nha Trang làm việc và Sơn thì vẫn bặt vô âm tín.

***/ Bốn tháng ròng rã...** vẫn vắng tin Sơn, còn *tôi lại quá kiêu hãnh trước sự lặng im này nên không hề viết thêm cho Sơn dòng nào nữa*. Trong cuộc sống giầu diêm đẩu đóm, tôi đâm oán hận Sơn vô kể. Dù vậy có một điều rất thật rằng tôi chưa một lần muốn trục bỏ cái thai.

***/ Từ tháng thứ năm**, nỗi oán hận giảm dần, thay vào là nỗi buồn điệu vợi. Thời gian này, tôi sống với Bà Ngoại và dì Tư, người vú già thuở nhỏ của chúng tôi, trong một trang trại rộng lớn.

Vì vậy chẳng ai trong gia tộc biết được tôi đang mang trong người một sinh mạng nhỏ. Tôi thấy nguôi dần mọi thứ, thay vào đó là cái ý niệm vạch ra cho mình và đưa con một hướng đi mới ở tương lai. Tôi tự bằng lòng với mọi điều xảy ra trong hiện tại. Trong tôi không còn sự oán hận, cũng không lo ngại cuộc đời rồi sẽ như thế nào ở mai sau.

Đôi lúc có nghe nhói lòng mà nhớ lại Sơn với sự bất tẩm tin tức, nhưng ý niệm này chết liền sau đó. Trong nỗi cô đơn cùng tận, đưa con cựa quậy trong bụng đã làm an ủi rất nhiều cái tâm hồn đau khổ. Tôi nghĩ đến nó thường xuyên, âm lòng hơn trong ước mơ sẽ cùng nó sống đời phiêu bạt, chân trời góc biển nào cũng không từ bỏ. *Định mệnh không còn đơn độc nữa vì từ nay tôi đã có được một con người kề cận xẻ chia tất cả mọi gian nan.* Như vậy đã đủ.

***/ Đầu tháng 10/1970.**

Một buổi chiều ở Nha Trang, lúc đang nằm đọc sách trong nhà Bà Ngoại, bỗng thấy Sơn xuất hiện bất ngờ nơi ngưỡng cửa. Tôi kinh ngạc quá, không thể nghĩ ra điều ấy.

Trên phố phường Nha Trang, cũng thật kinh ngạc nghe Sơn xác nhận rằng chẳng hề nhận được lá thư báo tin nào từ tôi. Anh nói dối hay nói thật, tôi không thể biết. Cũng không một lần yêu cầu lời giải thích. Tôi chỉ thấy *dửng dưng lạnh nhạt*. Lại không chút phản ứng sau câu nói thể này: "*Trong cuộc đời ăn chơi, anh tâm niệm một điều, ngày nào có đưa con thứ nhất với ai thì người đó sẽ là vợ anh.*"

(Có lẽ dưới mắt anh, tôi kiêu hãnh quá trên nhiều mặt, và cũng có lẽ đó chính là đầu mối cho mọi đổ vỡ về sau?)

Sơn ở lại Nha Trang thêm vài ngày. Thời gian này cũng là lúc tôi bị khốn đốn nhất trên công việc: một cái hợp đồng quan trọng bị mất vì đám nhân viên dưới quyền buôn thuốc phiện lậu; tất cả tiền bạc tài sản của tôi đều bị cơ quan an ninh phi trường phong tỏa.

Sự có mặt của Sơn không ngờ lại là một an ủi cho tôi giai đoạn hiện tại. Tôi không còn nghe xa lạ với anh. Cái thai trong bụng (lạ thay!) đã dự phần quan trọng trong sự liên kết hai người tuổi trẻ. Một nỗi cảm thông dần dà nảy nở. Những nụ cười và những cái nắm tay cũng thấy xuất hiện nhiều hơn nơi Sơn và cũng cả nơi tôi.

Chúng tôi quyết định về Sài Gòn, thú nhận với Mẹ những gì đang mắc phải; đồng thời trình bày ý định Sơn muốn cưới tôi làm vợ.

Chuyến đi Sài Gòn được dự trù theo ngã Dalat xuống Định Quán bởi con đường từ Nha Trang vào Phan Thiết đã bị Việt Cộng đặt mìn làm hư hại, không lưu thông được.

***/ Buổi chiều đầu tiên trên Dalat** đi chơi với nhau bằng *honda* của một người chú họ Sơn. Trời mưa tầm tã. Khi ngừng lại ngoài cửa kính quán *café* Văn ám áp trên đường Phan Bội Châu, run rẩy vì quá lạnh, tôi đã thốt vô cùng thèm muốn được ngã mình trên ghế nệm của quán để ngủ một giấc... (Đây cũng là một kỷ niệm in đậm nét về sau trong trí nhớ mà chẳng hiểu tại sao?)

***/ Một buổi khác**, từ Bờ Hồ dẫn về nhà ông chú ở Đình Tiên Hoàng, chúng tôi bị lạc đường,

mãi vẫn không tìm ra đúng hướng. Nhưng với sự hiện hữu của Sơn bên cạnh, tôi không thấy lo sợ, cho dù càng lúc càng như không tìm được lối ra. Đôi tay khoẻ mạnh choàng kín hai vai, tạo nên cảm giác an toàn bảo bọc. Con đường hun hút tối tăm, sương đêm phủ trùm thân thể, thêm tiếng thông reo khúc nhạc u hoài bí mật... những điều này đã lay động không ít tâm hồn nhạy cảm của tôi

Cũng trong đêm lạc đường đó, tại nhà ông chú, trong giấc ngủ mơ màng, tôi nghe những nụ hôn dịu dàng của Sơn mơn trớn khuôn mặt, bên tai thì thầm những lời rất nhẹ:

"Anh biết em còn rất xa cách cùng anh. Em kiêu hãnh quá, vượt hẳn khỏi vòng tay anh nắm giữ. Nhưng mà anh yêu em!..."

***/ Về Sài Gòn**, tôi thú nhận mọi chuyện với Mẹ. Mẹ ngồi lặng hồi lâu, rồi, với lòng thương con vô hạn, Mẹ hứa sẽ giúp tôi vượt qua những khó khăn hiện tại.

Ngay sáng kế tiếp, đi với tôi, Mẹ để tôi ngồi đợi nơi quán *café* đầu ngõ và tự mình tìm vào nhà Sơn. Sau một hồi, trở ra, Mẹ kể vắn tắt cho biết sự chối từ của người cha theo một lễ cưới. Tôi lặng im, lòng đau như cắt, tự nghĩ, Mẹ đã vì tôi mà đành chịu nhục.

Có một đoạn Mẹ kể đã làm dịu lại chút nào trong tôi mặc cảm tội lỗi:

"Mẹ nói với ông ta, bởi vì số phận định đoạt nên con gái tôi mới phải rơi vào tay cậu Sơn, chứ thật sự nếu chọn rể, cậu Sơn không bao giờ là người được tôi đồng ý. Tôi lên nói cho ông hay mọi sự, nhưng thưa ông, tôi đủ sức vừa làm bà ngoại lẫn bà nội của đứa cháu. Ông ta lặng im lúc lâu mới đáp: 'Bà nói ít nhưng tôi thấy đau nhiều.

Xin chờ khi sanh nở xong, tôi sẽ cùng với bà tác hợp cho hai đứa nhỏ."

Bữa ấy nơi quán hủ tíu đầu ngõ, tôi nắm tay Mẹ, buông lời thề nguyện:

“Xin Mẹ cứu con lần này. Từ đây trở đi, dù trong bất cứ hoàn cảnh trái ngang nào con cũng quyết giữ cái tâm chân thật mới đền đáp được tấm lòng và sự dạy dỗ của Mẹ.”

/ **Thế rồi theo sự xếp bày (mà không lộ mặt) của Mẹ, (chỉ để cậu Tân đứng ra lãnh thay mọi sự), một căn phòng trọ khang trang trên đường Trương Tấn Bửu được thuê cho tôi và Sơn ở. (Đó cũng là do từ ý cầu xin của tôi: *Tôi muốn "nhìn rõ" Sơn trước khi quyết định "có hay không" sự phó thác đời mình -và đứa con- trong tay người đàn ông ấy*).*

Nơi đây, một quãng sống cô đơn cùng cực đã đến với tôi. Hằng ngày Sơn bỏ tôi mà đi từ sáng sớm cho đến tận khuya. Sơn đi đâu, tôi chẳng hay và cũng *chưa **hề một lần muốn hỏi cho biết***. Chỉ biết rằng từng mỗi phút trôi qua của thời kỳ đau khổ này, tôi sống như một bóng ma trong căn nhà xa lạ đến dường sợ hãi mỗi khi chiều xuống. Tâm lạng với chính mình và cả với Sơn những lúc có mặt anh.

/ **Một lần lang thang mua sách trên phố Lê Lợi, trong bụng cái thai đã lớn, thấy Sơn đang ôm vai một cô gái đẹp đi ngược chiều, tôi hoảng sợ bước nhanh vào trong con hẻm đằng sau rạp Casino Sài Gòn (đầu ngã tư Paterur – Lê Lợi) có những quán hàng ăn uống, ngồi suốt buổi, cúi đầu*

co dùm trước một món ăn gọi ra mà chẳng hề động đũa: *"Một hình thức trốn lấp sự thua cuộc của lòng mình..."*

**/ Một lần khác, Sơn nói với tôi: "Bữa nào nếu em cho phép, anh sẽ chứng minh với em rằng anh của con Mai dễ ợt, bởi vì nhìn vào mặt nó, anh biết là nó cũng 'muốn' anh lắm!"*

Tôi thấy rợn người khi nghe Sơn phô bày ý nghĩ bằng ánh mắt rất thành thật. Phần tôi, hoàn toàn không phản ứng, cũng không nói lời nào.

**/ Buổi thứ Sáu 16/10/1970, đã hơn ba giờ sáng mới thấy Sơn về. Tôi vẫn nằm im trong giường. Khuôn mặt Sơn lộ vẻ thần thờ, ngồi thật lâu nơi bàn viết, lại lấy giấy bút ra ghi ghi chép chép, xong xé toạc, quăng vào thùng rác, vào giường ngủ...*

Sáng kế tiếp thật sớm Sơn lại bỏ đi. Tôi trở dậy lục thùng rác, tìm ra các mảnh nhỏ đã bị xé; kiên nhẫn ngồi ráp chúng lại với nhau bằng một cuộn băng keo. Dù vậy, làm cách nào cũng không hoàn tất. Đột nhiên nghĩ đến cha tôi, tôi buông lời khẩn: *"Xin cho con biết, nếu thật sự con không còn duyên nợ gì với người này thì hãy giúp con ráp cho được những mảnh nhỏ để biết nội dung của nó. Bằng không, có nghĩa rằng số phận con phải làm vợ anh ta mà thôi."*

Lạ thay sau lời khẩn, trong tay tôi, mảnh vụn này ăn khớp mảnh vụn kia một cách kỳ diệu.

Đó là một lá thư chứa đựng những lời tâm sự đau khổ của Sơn với cô người yêu cũ theo câu chuyện Sơn đang *"phải dính"* vào tôi. *Điều này tức thì làm nảy sinh trong tôi một quyết định...*

(Tiếp bài 3.)

□